

Sygn. akt V GC 2333/18

POSTANOWIENIE

K., dnia 27 września 2021r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy

Przewodnicząca sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2021r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.**

przeciwko (...) **w H., Niemcy (poprzednio pod firmą (...) w H., Niemcy)**

o zapłatę

postanawia:

1. na podstawie art. 1099 § 1 k.p.c. w zw. z art. 7 pkt 1 a i b tiret pierwsze Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U.UE.L.2012.351.1 ze zm.) odrzucić pozew;
2. na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się postanowienia do dnia zapłaty,
3. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 102,02 zł (sto dwa złote dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś

Sygn. akt V GC 2333/18

UZASADNIENIE

W dniu 14 września 2018r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) w H., Niemcy kwoty 65.860,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot w pozwie wskazanych oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż pozwany nabył od powoda towar, za który powód wystawiał faktury VAT w walucie euro. Podana przez powoda kwota należności głównej została wyliczona na podstawie średniego kursu podanego przez NBP dla waluty euro na dzień 11 września 2018r.

W dniu 2 marca 2021r. pozwany (...) z siedzibą w H., Niemcy (poprzednio (...) z siedzibą w H., Niemcy) złożył pismo procesowe zatytułowane „odpowiedź na pozew” wraz z wnioskiem o przedłużenie terminu do jej złożenia. Pozwany podniósł w piśmie zarzut braku jurysdykcji tut. Sądu i wniósł o odrzucenie pozwu wskazując, iż właściwym w niniejszej sprawie będzie sąd niemiecki z uwagi na fakt, że wszelkie towary nabywane od powoda w ramach współpracy miały być dostarczane lub były dostarczane do H.. Nadto, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie

od powoda zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Zarządzeniem z dnia 26 kwietnia 2021r. Sąd przedłużył pełnomocnikowi pozwanego termin do wniesienia odpowiedzi na pozew zgodnie z wnioskiem.

W dniu 25 marca 2021r. (data wpływu) w odpowiedzi na pozew pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie w zakresie zarzutów formalnych, uzasadniających odrzucenie pozwu i odniósł się merytorycznie do żądania powoda, podnosząc zarzut potrącenia dochodzonego roszczenia z odszkodowaniem należnym pozwanemu od powoda z tytułu szkód poniesionych w związku z wadami dostarczonego przez powoda towaru.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 1099 § 1 k.p.c. brak jurysdykcji krajowej sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy. W razie stwierdzenia braku jurysdykcji krajowej sąd odrzuca pozew lub wniosek, z zastrzeżeniem art. 1104 § 2 k.p.c. lub art. 1105 § 6 k.p.c.

Przy ocenie, czy w danej sprawie sądom polskim przysługuje jurysdykcja, punktem odniesienia musi być stan faktyczny, z którego powód wywodzi dochodzone roszczenie (por. post. SN z dnia 18.04.1972 r., I CZ 176/71), a chwilą miarodajną do oceny istnienia jurysdykcji krajowej jest moment wszczęcia postępowania (por. post. SN z dnia 14.01.2005 r., III CZP 72/04).

W przedmiotowej sprawie pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł zarzut braku jurysdykcji tutejszego Sądu. Wskazał, że transporty wykonywane przez powoda były lub miały być dostarczane do H..

Zgodnie z treścią przepisu art. 26 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U.UE.L.2012.351.1 ze zm.), że jeżeli sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie innych przepisów niniejszego rozporządzenia uzyskuje on jurysdykcję, jeżeli pozwany przed tym sądem wda się w spór. Niniejszy przepis nie ma zastosowania, jeżeli pozwany wda się w spór w tym celu, aby podnieść zarząd braku jurysdykcji lub jeżeli inny sąd ma na podstawie art. 24 jurysdykcję wyłączną.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwany ma swoją siedzibę na terenie Niemiec i tam też miało miejsce dostarczanie towarów przez powoda. Powód nie przedłożył do akt sprawy żadnych dokumentów poza fakturami i wezwaniem do zapłaty, ani takich, które przewidywałyby wyłączną jurysdykcję Sądu Rejonowego w Kaliszu.

Zgodnie z art. 7 pkt 1 lit. a powołanego powyżej rozporządzenia, osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może być pozwana w innym państwie członkowskim w sprawach dotyczących umowy – przed sądy miejsca wykonania danego zobowiązania. Natomiast, o ile nie uzgodniono inaczej, miejscem wykonania danego zobowiązania – w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych – jest miejsce w państwie członkowskim, w którym rzeczy te zgodnie z umową zostały lub miały być dostarczone, a w przypadku świadczenia usług – miejsce w państwie członkowskim, w którym usługi zgodnie z umową były świadczone albo miały zostać dostarczone (art. 7 pkt 1 lit b).

W przypadku niemożności ustalenia głównego miejsca świadczenia usług należy zaś przyjąć miejsce, w którym przedstawiciel ma miejsce zamieszkania lub siedzibę. To bowiem miejsce może zostać określone w sposób pewny, a zatem w sposób przewidywalny (tak: wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dn. 11 marca 2010r., C-19/09, (...) 2010/3B/I- (...) - (...)).

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w pkt 1 sentencji postanowienia i odrzucić pozew.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c..

Na koszty, które powód ma obowiązek zwrócić pozwanemu składa się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości wynikającej z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015 poz. 1804) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Ponadto Sąd orzekł o ściągnięciu od pozwanego, nie pokrytej zaliczką kwoty wynikającej z kosztów wynagrodzenia tłumacza przysięgłego, pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa.

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś